

Οι χριστιανοί σήμερα αισθανόμαστε συχνά απομονωμένοι από την κοινωνία και τον κόσμο. Πιστεύουμε ότι το να είναι κάποιος χριστιανός αποτελεί ιδιότητα που γίνεται αφορμή απόρριψης, περιφρόνησης ή αδιαφορίας. Ο Χριστιανισμός σήμερα θεωρείται ένα ιδεολογικό σύστημα, μία θρησκεία, χρήσιμη για την κοινωνία και

για κάποιους, όχι όμως συστατικό στοιχείο της ανθρώπινης ταυτότητας. Οι πολλοί δεν πιστεύουν στην Ανάσταση του Χριστού, η οποία αποτελεί το κλειδί της πίστης, ή, ακόμη κι αν πιστεύουν, αυτό έχει θεωρητική ισχύ. Δεν μεταμορφώνει την ζωή, απλώς της δίνει παρελθόν σε ό,τι αφορά στο ιδεολογικό της μέρος, και ίσως μέλλον, καθώς οι άνθρωποι θέλουμε να πιστεύουμε ότι μετά τον θάνατό μας υπάρχει ένα είδος ζωής και γιατί όχι επανόδου μας κάποια στιγμή, όταν θα σταματήσει το κακό και ο θάνατος, σ' αυτή την πραγματικότητα.

Όταν οι μαθητές του Χριστού άρχισαν να κηρύττουν το Ευαγγέλιο και την Ανάσταση στους Ιουδαίους, οι πρώτοι χριστιανοί συγκεντρώνονταν στο ναό των Ιεροσολύμων για να ακούσουν το κήρυγμα, αλλά και για να χαρούνε με τα θαύματα τα οποία γίνονταν από τους αποστόλους στο όνομα του Χριστού. Το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων επισημαίνει σ' αυτό το σημείο το εξής χαρακτηριστικό: «των δε λοιπών ουδείς ετόλμα κολλάσθαι αυτοίς, αλλ' εμεγάλυνεν αυτούς ο λαός» (Πράξ. 5, 13). Από τους άλλους που ήταν στο ναό κανείς δεν τολμούσε να προσκολληθεί σ' αυτούς, όμως ο λαός τους είχε σε μεγάλη υπόληψη. Η φράση αυτή μας παρηγορεί για το σήμερα, διότι μας δείχνει ότι οι νοοτροπίες των ανθρώπων δεν αλλάζουν. Μολονότι οι Ιουδαίοι που πίστευαν στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, θρησκειαν θα λέγαμε, καταλάβαιναν ότι η πίστη στο Χριστό δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητη, αλλά έδινε άλλη δυναμική και νόημα στη ζωή, δεν τολμούσαν να πλησιάσουν και να προσκολληθούν στους Αποστόλους. Είχαν την περιέργεια να ακούσουν, αλλά δεν τολμούσαν να γίνουν μέλη της Εκκλησίας. Δεν τολμούσαν να αποδεχθούν την αλήθεια, όντας εκείνοι που είχαν σταυρώσει τον Χριστό. Κι ενώ μέσα τους ένιωθαν πως η ζωή του κόσμου άλλαζε, δεν ήθελαν να κάνουν το μεγάλο βήμα να υπερβούν τον εαυτό τους και την νοοτροπία τους, αλλά παρέμεναν στο παλαιό.

Αυτή η στάση έναντι της Ανάστασης, έναντι του Χριστού, έναντι της Εκκλησίας λοιπόν επιβιώνει στους αιώνες σε όσους θεωρούν την πίστη στο Χριστό ότι πρέπει να εξαντλείται στα όρια της θρησκείας και δεν τολμούν να κάνουν το βήμα της εισόδου τους σε σχέση ζωής και εμπιστοσύνης μαζί Του εν τη Εκκλησία. Είναι οι παρατηρητές της ζωής που ο Χριστός έφερε. Είναι όσοι διακατέχονται από ένα πνεύμα συμβιβασμού με τον κόσμο και την πραγματικότητά του και δεν θέλουν να τολμήσουν να κάνουν το μεγάλο βήμα να γευθούν μιαν άλλη ζωή. Είναι όσοι είναι δειλοί εσωτερικά, γιατί δεν θέλουν να έρθουν σε ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες, οι οποίες θέλουν την πίστη ως μία θρησκευτική ιδεολογία, ακίνδυνη για την μεταποίηση της ζωής σε θαύμα αγάπης, αιωνιότητας και φωτός. Είναι όσοι λειτουργούν με γνώμονα τον ορθολογισμό, που θέλουν αποδείξεις για να δικαιολογήσουν την απιστία ή την πίστη, χωρίς όμως και να είναι έτοιμοι να αποδεχτούν την αλλαγή. Είναι όσοι μεταθέτουν για το μέλλον τον προβληματισμό,

διότι προέχουν οι βιοτικές μέριμνες, οι κοσμικοί στόχοι, η χαρά της επίγειας ζωής. Είναι, τέλος, οι αρνητές της Ανάστασης, οι οποίοι δεν εννοούν να αποδεχτούν ότι ο Θεός υπάρχει και αγαπά τον άνθρωπο τόσο, ώστε έγινε υπήκοος μέχρι θανάτου, για να νικήσει τον θάνατο.

«Ο λαός εμεγάλυνεν αυτούς». Αν δεν ανήκουμε σε κάποια από τις προηγούμενες κατηγορίες, ο λόγος αυτός αποτελεί για μας μία μεγάλη πρόκληση. Ο λαός είχε τους αποστόλους και τους χριστιανούς σε μεγάλη υπόληψη. Ακόμη κι αν δεν αποδέχονταν ανεπιφύλακτα την πίστη τους, έβλεπε την ζωή τους, η οποία ήταν σύμφωνη με τον τρόπο που δίδαξε ο Χριστός. Έβλεπε την αγάπη την οποία είχαν. Έβλεπε την ταπείνωση. Την συμμετοχή στην λατρεία. Την προσφορά στο συνάνθρωπο. Τη αλήθεια που εξέπεμπε η ζωή τους. Την αποφασιστικότητα της πίστης τους. Την προσευχή τους. Την χάρη του Θεού. Τον δυναμισμό που η διδασκαλία του Ευαγγελίου έφερε και την συνεχή ενασχόληση μ' αυτό. Την αίσθηση της παρουσίας του Χριστού μέσα στις καρδιές τους, που μεταμόρφωνε την ζωή τους. Τα θαύματα. Το ότι δοξάζονταν ο Θεός. Το ότι δεν περιοριζόταν η πίστη τους σε ένα θρησκευτικό τυπικό. Με έναν λόγο, την γνησιότητα και την αυθεντικότητά τους. Ήταν ό,τι πίστευαν! Γι' αυτό, ακόμη και οι λιγότερο κατηρτισμένοι, οι πιο απλοί, εκτιμούσαν τους χριστιανούς.

Σε μία εποχή αμφισβήτησης, αδιαφορίας, απόρριψης, περιορισμού του χριστιανισμού σε μία θρησκευτική τελετουργία ή εγκλωβισμού του σε έναν κοινωνικό προνοιακό μηχανισμό υπέρ των αδυνάτων, η πίστη μας αποτελεί την δύναμη που μας παρηγορεί για το ότι λειτουργούμε ως ένα «λείμμα» που εξακολουθεί να αγαπά τον Αναστημένο Χριστό. Για το ότι Εκείνος είναι το Α και το Ω της ζωής μας, ακόμη κι αν οι αμαρτίες μας ταλαιπωρούν και θα μας ταλαιπωρούν. Και η πίστη σ' Αυτόν κάνει την ζωή μας κρυστάλλινη. Είμαστε ό,τι πιστεύουμε. Αυτόν τον δρόμο αν προσπαθούμε να ζούμε, τότε η ζωή της Εκκλησίας θα έχει νόημα όχι μόνο για εμάς, αλλά και για όσους αμφισβητούν ή δεν τολμούν να κάνουν το μεγάλο βήμα, να αποδεχθούν την Ανάσταση ως την μοναδική πρόταση ζωής που λυτρώνει και νοηματοδοτεί χθες και σήμερα και εις τους αιώνας κάθε ανθρώπινη ζωή.

Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr